

Michał Lewicki

Wydawnictwa nutowe krakowskiej oficyny Juliusza Wildta

Kraków był najważniejszym ośrodkiem drukarstwa, również muzycznego, w Polsce już w wieku XVI. To w tym mieście działali tacy drukarze jak Jan Haller, Florian Ungler, Łazarz Andrysowic czy Mateusz Siebeneicher, publikując dzieła najważniejszych polskich kompozytorów epoki: Wacława z Szamotuł, Mikołaja Gomółki czy Jerzego Libana. Po kryzysie, jaki dotknął polskie drukarstwo muzyczne w XVII, a w szczególności w XVIII wieku, zaczęło się ono odradzać na początku wieku XIX¹. Najprężniej polskie edytorstwo muzyczne w tym okresie rozwijało się w Warszawie². Jak zauważa Wojciech Tomaszewski, „najprawdopodobniej w latach 1820–1865 oferta edytorów warszawskich stanowiła przeszło 80%, a wcześniej znacznie ponad 90% wszystkich tłoczonych na ziemiach polskich druków muzycznych”³. Pierwszoplanowa rola ośrodka warszawskiego utrzymała się aż do założenia w 1945 roku Polskiego Wydawnictwa Muzycznego w Krakowie.

¹ W wykazie druków z nutami (niekoniecznie będących drukami muzycznymi), dołączonym do monografii polskiego drukarstwa (autorstwa Marii Przyweckiej-Sameckiej), na przeszło 220 druków wydanych do końca XVIII wieku w Krakowie przypada jedynie 11 wydanych w samym wieku XVIII. Zob. Maria Przywecka-Samecka, *Dzieje drukarstwa muzycznego w Polsce do końca XVIII wieku*, Wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego, Wrocław 1993, s. 251–266.

² Warszawa jest jedynym w Polsce ośrodkiem dziewiętnastowiecznego edytorstwa muzycznego, który doczekał się monograficznego opracowania, chociaż w ograniczonym przedziale czasowym, por.: Wojciech Tomaszewski, *Warszawskie edytorstwo muzyczne w latach 1772–1865*, Biblioteka Narodowa, Warszawa 1992.

³ Wojciech Tomaszewski, op. cit., s. 10.

Edytorstwo muzyczne w Krakowie w XIX wieku rozwinęło się z mniejszą intensywnością i później niż w Warszawie. Niestety, jako że zagadnienie to nie spotkało się dotychczas z większym zainteresowaniem badaczy, nie dysponujemy danymi odnoszącymi się do wielkości produkcji. Najwcześniejsze znane dziewiętnastowieczne krakowskie druki muzyczne powstały w drugiej dekadzie stulecia w pracowni litograficznej Piotra Wyszkowskiego. W literaturze wymieniane są również nazwiska takich wydawców nut, jak Daniel Edward Friedlein, Franciszek Gertner, Dominik Biasoni, Ferdynand Baumgardten, Franciszek Grzybowski czy Juliusz Wildt⁴, próżno jednak byłoby szukać bliższych informacji na temat dorobku tych edytorów w zakresie publikacji nutowych. Istniejące opracowania w zasadzie nie obejmują okresu przed rokiem 1870⁵, a więc rokiem założenia księgarni S. A. Krzyżanowskiego, która, jako najaktywniejsza firma edytująca nuty w Krakowie przed 1945 rokiem (obok działającej w latach 1897–1933 księgarni Antoniego Piwarskiego i Spółki), najczęściej przyciąga uwagę zarówno historyków muzyki, jak i bibliotekoznawców⁶. Nie do końca słusznie: już w połowie XIX wieku powstała firma, której dorobek, jak będę chciał wykazać w swoim artykule, jest pod względem ilościowym porównywalny z dorobkiem firmy Krzyżanowskiego do roku 1900, co czyni ją jedną z dwóch wiodących firm wydających druki muzyczne w Krakowie w XIX wieku.

Działalność oficyny wydawniczej Juliusza Wildta nie spotkała się dotychczas ze szczególnym zainteresowaniem muzykologów i historyków kultury muzycznej. Józef Reiss w swoim *Almanachu muzycznym Krakowa* wspomina jedynie, że „ruchliwą działalność wydawniczą rozwinęła księgarnia Juliusza Wildta przy ul. Grodzkiej”⁷. Jolanta T. Pękacz w pracy o kulturze muzycznej polskiej Galicji ogranicza się do podania informacji, że Wildt, idąc w ślady lwowskiego

⁴ Józef Reiss, *Almanach muzyczny Krakowa 1780–1914*, t. 1, Towarzystwo Miłośników Historii i Zabytków Krakowa, Kraków 1939, s. 17–18.

⁵ Maria Wala-Pasella, *Działalność muzyczna wydawnictw krakowskich w latach 1870–1914*, Katedra Historii i Teorii Muzyki UJ, 1974, mps, miejsce przechowywania: Archiwum UJ; Dorota Susuł, *Krakowski muzyczny ruch wydawniczy na przełomie XIX i XX wieku*, w: „Musica Galiciana”, t. 5, Wydawnictwo Wyższej Szkoły Pedagogicznej, Rzeszów 2000, s. 163–166 (autorka skupia się szczególnie na latach 1870–1914).

⁶ Adam Ruta, *Księgarnia „S.A. Krzyżanowski” w Krakowie, zarys dziejów 1870–1950*, Oficyna Wydawnicza Edukacja, Kraków 2003.

⁷ Józef Reiss, op. cit., s. 18.

wydawcy Karola Wilda, otworzył w 1856 roku wypożyczalnię nut⁸. Również lakonicznym stwierdzeniem, że „w Krakowie do znaczniejszych należała księgarnia Juliusza Wildta”, i że „zachowały się katalogi nakładowe muzykaliów tej firmy począwszy od 1852 r” kwituje działalność księgarza Krzysztof Mazur⁹. Więcej informacji na temat historii księgarni można znaleźć w pracach z dziedziny historii książki i bibliotekoznawstwa. Historia firmy została najobszerniej omówiona przez Marię Kocójową w dysertacji na temat świata krakowskiej książki w latach 1867–1882¹⁰. Jedyną publikacją leksykograficzną, w której znalazł się artykuł poświęcony Juliuszowi Wildtowi, jest *Słownik pracowników książki polskiej*¹¹.

Juliusz Wildt rozpoczął działalność księgarską w Krakowie w roku 1845, kiedy to odkupił od Wojciecha Fusieckiego księgarnię przy Rynku Głównym, koło kościoła Mariackiego. W latach pięćdziesiątych przeniósł firmę do kamienicy przy ul. Grodzkiej 69 (obecnie nr 36), którą zakupił w 1856 roku. Od około 1850 roku prowadził wypożyczalnię książek polskich, później również niemieckich i francuskich. Maria Kocójowa wskazuje jako nowość praktykę oznaczania pozycji wchodzących do oferty wypożyczalni ekslibrisem¹². W roku 1856 otworzył – jak twierdzi Kocójowa – drugą w Krakowie wypożyczalnię nut¹³. W swojej Księgarni Zagranicznej sprzedawał Wildt książki – polskie i obce – nuty, mapy, ryciny, fotografie, a także, jak informuje w ogłoszeniach w wydawanym przez siebie „Kalendarzu Powszechnym”¹⁴, obicia, papier nutowy, ramy złożone, albumy na fotografie. Handlował książkami o różnorodnej tematyce. Zachowane katalogi nakładowe i komisowe (niestety w katalogach nie zostały oddzielo-

⁸ Jolanta T. Pękacz, *Music in the Culture of Polish Galicia, 1772–1914*, University of Rochester Press, Rochester 2002, s. 57.

⁹ Krzysztof Mazur, *Polskie edytorstwo muzyczne między powstaniem listopadowym a styczniowym*, w: *Szkice o kulturze muzycznej XIX w.*, red. Zofia Chechlińska, Państwowe Wydawnictwo Naukowe, Warszawa 1971, s. 65.

¹⁰ Maria Kocójowa, *Krakowski świat książki doby autonomii galicyjskiej (kształtowanie nowego modelu w latach 1867–1882)*, Uniwersytet Jagielloński, Kraków 1990.

¹¹ Gustaw Schmagier, *Wildt Juliusz*, hasło w: *Słownik pracowników książki polskiej*, red. Irena Treichel, Polskie Wydawnictwo Naukowe, Warszawa, Łódź 1972, s. 959–960.

¹² Maria Kocójowa, op. cit., s. 105; por. Wiktor Wityg, *Ex-libris'y bibliotek polskich XVI–XX w.*, Warszawa 1907, s. 102 (zawiera reprodukcję ekslibrisu księgarni Wildta).

¹³ Wcześniej – w 1819 roku – wypożyczalnię nut założył w Krakowie Ambroży Grabowski. Jak pisze Wojciech Tomaszewski, jest ona uważana za „jedną z pierwszych placówek tego rodzaju na ziemiach polskich”. Zob. Wojciech Tomaszewski, op. cit., s. 229.

¹⁴ „Juliusza Wildta Kalendarz Powszechny”, Juliusz Wildt, Kraków 1853–1868.

ne nakłady własne od cudzych) reklamują m.in. publikacje z takich dziedzin, jak rolnictwo, chemia, nauka języków obcych, prawo, literatura dla dzieci. Nie ma w nich informacji odnośnie jakichkolwiek publikacji na temat muzyki¹⁵.

Zdaniem Marii Kocójowej, mimo że w latach sześćdziesiątych księgarnia Wildta należała do najrentowniejszych w Krakowie, w roku 1873, w związku ze zmniejszonym zainteresowaniem publiczności ofertą firmy, zdecydował się on odstąpić księgarnię i czytelnię Adolfowi Stefanowi Otrembie, zatrzymując część nakładów i składów głównych, a także kontynuując działalność edytorską. W roku 1885 sprzedał kamienicę i przeprowadził się prawdopodobnie na Węgry. Według badaczki kłopoty z utrzymaniem interesu, jakie zaczął odczuwać Wildt w latach siedemdziesiątych, wynikały z jego ograniczonego zrozumienia dla potrzeb polskiej publiczności oraz dla „wszystkich finezji odczuć narodowych, co narażało jego dobrą opinię i przysparzało anegdot na jego temat”¹⁶ (Wildt był narodowości niemieckiej), mimo że podejmował się wydawania polskich dzieł o narodowym i patriotycznym charakterze¹⁷. Niewątpliwie do spadku zysków ze sprzedaży druków muzycznych musiało przyczynić się również założenie w 1870 roku w Krakowie prężnie działającej i szybko rozwijającej się konkurencyjnej księgarni muzycznej S. A. Krzyżanowskiego.

Podstawą do badań nad dorobkiem wydawniczym oficyny Juliusza Wildta w zakresie druków muzycznych było sporządzenie możliwie najbardziej kompletnego spisu opublikowanych pozycji. Przeprowadziłem w tym celu kwerendę katalogów Oddziału Zbiorów Muzycznych Biblioteki Jagiellońskiej, którą uzupełniłem danymi z katalogu komputerowego zbiorów Biblioteki Narodowej w Warszawie. Pozwoliło to na zidentyfikowanie 76 woluminów druków muzycznych wydanych przez oficynę Wildta (niektóre zachowały się w dwóch lub kilku różnych wersjach). Dane z kwerendy bibliotecznej wzbogaciłem informacjami zawartymi w:

- a) katalogach nakładowych firmy, zachowanych w Oddziale Wydawnictw Rzadkich i Dokumentów Życia Społecznego Biblioteki Jagiellońskiej (dotarłem do czterech katalogów zawierających informacje o opublikowanych muzykaliach);

¹⁵ W jednym z roczników wydawanego przez siebie kalendarza opublikował Wildt artykuł o Fryderyku Chopinie (bez podania autora tekstu), zob. „Juliusza Wildta Kalendarz Powszechny”, r. 3, 1855, s. 120–125.

¹⁶ Maria Kocójowa, op. cit., s. 169.

¹⁷ Ibidem, s. 106.

- b) ogłoszeniach publikowanych na łamach „Kalendarza Powszechnego”;
- c) wydawanym przez Friedricha Hofmeistera periodyku *Musikalisch-literarischer Monatsbericht*, rejestrującym dużą część ówczesnej produkcji druków muzycznych¹⁸.

W sumie udało mi się ustalić mniej lub bardziej kompletne dane bibliograficzne 166 woluminów druków muzycznych, wydanych przez Juliusza Wildta między ok. 1850 a ok. 1883 rokiem. Praktykowane przez wydawcę opatrzenie publikacji nutowych tzw. znakami wydawniczymi – złożonymi w tym przypadku najczęściej z inicjałów wydawcy oraz liczby, stanowiącej numer matrycy, z której odbito druk – pomogło, w ograniczonym zakresie, w ustaleniu chronologii wydawnictw (część druków, szczególnie tych wydanych w latach pięćdziesiątych, nie została opatrzona znakami wydawniczymi, poza tym numery matryc nie pojawiają się w katalogach nakładowych i ogłoszeniach, a więc znane są jedynie znaki wydawnicze znajdujące się na zachowanych egzemplarzach). Umożliwiło to również oszacowanie całkowitego dorobku firmy w zakresie publikacji nutowych na minimum 210 woluminów.

Badania dostępnych źródeł pozwoliły ustalić nazwiska 61 kompozytorów, których utwory zostały wydane przez firmę Juliusza Wildta. Przeważnie byli to muzycy żyjący i działający w Krakowie lub w innych częściach Galicji. Do najczęściej publikowanych należeli: śpiewak i pianista Stanisław Mirecki (10 wol. wydanych w latach 1852–1866, zawierających utwory salonowe na fortepian i pieśni), czeski pianista i kompozytor działający w Krakowie Jan Nepomucen Lemoch (10 wol. w latach 1851–1860, utwory salonowe na fortepian), hrabia Prosper Zborowski (10 wol. z taneczną muzyką fortepianową, głównie w latach pięćdziesiątych), Adam Gnatkowski (10 wol. z tanecznymi utworami na fortepian, w latach 1858–1862), a także Josef Wiedemann (8 wol. z muzyką taneczną na fortepian w latach 1864–1866) i Antonín Seifert (8 wol. z muzyką taneczną na fortepian w latach 1856–1859). Z punktu widzenia historii muzyki polskiej większe znaczenie ma opublikowany w roku 1852 pierwodruk dwóch walców Fryderyka Chopina – op. 70 nr 2 i op. 69 nr 2¹⁹ – którego cztery

¹⁸ Podczas badań korzystałem z bazy danych stworzonej na podstawie roczników z lat 1828–1900, dostępnej na stronie: *Hofmeister XIX*, <http://www.hofmeister.rhul.ac.uk>, dostęp: 18.02.2012.

¹⁹ Fryderyk Chopin, *Deux valse mélancoliques composées pour le piano-forte et écrites sur l'album de M[ada]me la comtesse P*** en 1844, oeuvre posthume*, Juliusz Wildt, Cracovie [1852].

nakłady zidentyfikowali Christophe Grabowski i John Rink²⁰, a także trzecie wydanie sześciu pieśni do słów Marii Ilnickiej Stanisława Moniuszki w 1867 roku²¹. Należy tutaj również wspomnieć o pierwodrukach pieśni op. 12 i op. 13 Władysława Żeleńskiego wydanych w roku 1864.

Tabela 1. Udział utworów przeznaczonych na poszczególne typy obsady wykonawczej w repertuarze wydawniczym oficyny Juliusza Wildta²²

Obsada	Liczba utworów	Odsetek
Fortepian (w tym na 4 ręce)	190 (1)	85,59% (0,45%)
Głosy wokalne i fortepian (w tym na 2 głosy i fort.)	31 (2)	13,96% (0,90%)
Kameralna	1	0,45%
Ogółem	222	

Pod względem obsady utworów muzycznych w dorobku wydawniczym Juliusza Wildta dominują kompozycje przeznaczone na fortepian – instrument odgrywający pierwszoplanową rolę w kulturze muzycznej XIX wieku, wokół którego skupiało się zarówno muzykowanie domowe i salonowe, jak i duża część życia koncertowego. Stanowią one około 85% repertuaru, który udało się ustalić na podstawie przebadanych źródeł. Drugą pod względem liczebności grupę utworów – prawie 14% – stanowią kompozycje na głos (lub 2 głosy) i fortepian. Natrafiłem na informację tylko o jednym utworze kameralnym: *Le tremolo, caprice pour violon avec accompagnement de pianoforte op. 1* J. N. Mądrzykowskiego²³. Nie znalazłem natomiast wśród ustalonych tytułów żadnych

²⁰ Christophe Grabowski, John Rink, *Annotated catalogue of Chopin's first editions*, Cambridge University Press, New York, Cambridge 2010, s. 493–494.

²¹ Dwa pierwsze wydania zostały opublikowane w Warszawie w roku 1860 przez Aleksandra Nowoleckiego. Krzysztof Mazur datuje edycję Wildta na lata 1870–1871, jednak ogłoszenia reklamowe w „Kalendarzu Powszechnym” pozwalają datować jej publikację na rok 1867. Por. Krzysztof Mazur: *Pierwodruki Stanisława Moniuszki*, Państwowe Wydawnictwo Naukowe, Warszawa 1970, s. 192.

²² Z powodu niekompletności zachowanych danych na temat dorobku edytorskiego Juliusza Wildta, podane przeze mnie dane mają charakter orientacyjny i przybliżony. W przypadku druków, których tytuły zaczerpnąłem ze źródeł pośrednich, a więc z ogłoszeń i katalogów, a nie z zachowanych egzemplarzy, nie zawsze możliwe było ustalenie ilości zawartych w nich kompozycji – w takich przypadkach liczyłem je jako pojedyncze utwory.

²³ Informacja bibliograficzna pochodzi z: *Musikalisch-literarischer Monatsbericht neuer Musikalien, musikalischer Schriften und Abbildungen für das Jahr 1851*, angefertigt von Adolph Hofmeister, Fr. Whistling, Leipzig 1851, s. 164.

dział na większą obsadę wokально-instrumentalną i na orkiestrę (jeśli nie liczyć kilku transkrypcji fragmentów z utworów scenicznych, głównie na głosy wokalne z fortepianem).

Tabela 2. Struktura repertuaru fortepianowego

Rodzaj muzyki	Liczba utworów	Odsetek
Utwory taneczne	143	75,26%
Utwory nietaneczne	34	17,89%
Aranżacje pieśni	12	6,32%
Aranżacje fragmentów dzieł scenicznych	1	0,53%

Przeszło 70% opublikowanych przez Wildta utworów fortepianowych to kompozycje taneczne (zob. Tabela 2). Prawie połowę tej grupy stanowią mazury autorstwa m.in. takich kompozytorów jak Wincenty Studziński, Wincenty Danek, Adam Gnatkowski, Piotr Filusiński (zob. Tabela 3). Kolejne pod względem liczebności grupy tańców to polki (autorstwa m.in. Josefa Wiedemanna, Antonína Seiferta, Prospera Zborowskiego, Aleksandra Lipińskiego), stanowiące ponad 25% wydanych fortepianowych dzieł tanecznych, oraz polonezy (prawie 10%) i walce (niecałe 7%).

Wśród przeważających liczebnie tańców prostych i technicznie niewymagających, o zdecydowanie użytkowym charakterze, zdarzały się wyjątkowo kompozycje ambitniejsze, nadające się do wykonania koncertowego, jak np. wydane w 1877 roku polonezy Karola Kurpińskiego i Michała Kleofasa Ogińskiego, a przede wszystkim wspomniane już dwa walce Chopina.

Tabela 3. Gatunki tanecznej muzyki fortepianowej w repertuarze wydawniczym Juliusza Wildta

Gatunek	Liczba dzieł	Odsetek
Mazury	66	46,15%
Polki	36	25,17%
Polonezy	14	9,79%
Walce	10	6,99%
Kadryle	7	4,90%
Krakowiaki	4	2,80%
Kontredanse	2	1,40%
Galopy	1	0,70%
Pozostałe	3	2,10%

W zidentyfikowanym dorobku wydawniczym Wildta uderzający jest niemal całkowity brak fortepianowych aranżacji fragmentów z utworów scenicznych, stanowiący, dla porównania, dość istotną część repertuaru fortepianowego analizowanego przez Wojciecha Tomaszewskiego w jego pracy o warszawskim edytorstwie muzycznym w latach 1772–1865²⁴. Jest to bowiem tylko sześć utworów opartych na motywach z oper (np. *Flotte Bursche. Quadrille sur des motifs de l'opérette de Suppé pour le piano* Josefa Wiedemanna, czy też *Romance variée pour le piano* na motywach opery *L'Africaine* G. Meyerbeera autorstwa Stanisława Mireckiego).

Wśród fortepianowych dzieł nietanecznych, stanowiących prawie 19% opublikowanego przez Wildta repertuaru na ten instrument, dominują utwory salonowe, często nawiązujące do salonu już w samym tytule, jak np. w przypadku dwóch dzieł kompozytorów najliczniej reprezentowanych w tej grupie: *Reverie. Morceau de salon pour le piano op. 13* Jana Nepomucena Lemocha i *Trois pieces de salon pour le piano* Stanisława Mireckiego. W tej grupie pojawiło się również kilka dzieł, w których wykorzystano motywy pieśni polskich, m.in. Adama Gnatkowskiego *Miłe wspomnienia – potpourri ze śpiewów narodowych na fortepian* i *Fantaisie brillante sur l'air d'une chanson polonaise Pomoc dajcie mi Rodacy pour le piano Op. 10* Stanisława Mireckiego.

Ostatnia z wydzielonych przeze mnie grup utworów fortepianowych to aranżacje pieśni. Zwracają tutaj uwagę przede wszystkim zbiory melodii narodowych i innych opracowane przez Karola Petersa (*Wieniec ulubionych melodji narodowych w łatwym stylu ułożonych na fortepian, 6 zeszytów*) i Wincentego Wacława Rychlinga (*Skarbczyk Melodji Narodowych z 1878 roku – jedyny druk muzyczny Wildta zawierający kompozycje na fortepian na cztery ręce – i Zbiór pieśni ruskich, ukraińskich i kołomyjek ułożonych na fortepian z 1883 roku*).

W dorobku wydawniczym Juliusza Wildta nie znalazły się żadne podręczniki gry na fortepianie (lub na jakimkolwiek innym instrumencie) ani utwory o wyraźnie pedagogicznym charakterze. Brakuje w nim również kompozycji na inne niż fortepian instrumenty solowe.

Drugą pod względem liczebności grupą utworów w dorobku edytorskim księgarni Juliusza Wildta, obejmującą prawie 14% jego całej produkcji nutowej, były utwory na głos solowy (lub 2 głosy) i fortepian. Zebrane dotychczas

²⁴ W repertuarze fortepianowym wydanym w Warszawie w omawianych przez Tomaszewskiego latach opracowania takie stanowiły 10,7%. Zob. Wojciech Tomaszewski, op. cit., s. 152.

dane pozwalają stwierdzić, że większa część (około 67%) utworów na tę obsadę została opublikowana w latach sześćdziesiątych. Większość (25 z 31 kompozycji) stanowią pieśni solowe do polskich tekstów, autorstwa takich kompozytorów, jak wymienieni już Stanisław Moniuszko, Stanisław Mirecki i Władysław Żeleński, a także m.in. Kazimierz Lubomirski, Antoni Płachecki czy Józef Mikuszewski. Z muzyki scenicznej wydał Wildt w 1866 roku, w postaci wyciągu fortepianowego, pięć fragmentów z operetki *Pazio wie królowej Marysieńki* Stanisława Dunieckiego, kompozytora pełniącego funkcję kapelmistrza orkiestry teatralnej w Krakowie. Publikacja miała miejsce rok po krakowskiej premierze dzieła.

Podsumowując przegląd repertuaru wydawniczego druków muzycznych firmy Juliusza Wildta warto zauważyć, że zarówno pod względem wymaganych środków wykonawczych, jak i proponowanych gatunków muzycznych, jest on typowy dla dziewiętnastowiecznego muzykowania salonowego i domowego. Poza pojedynczymi wyjątkami obejmuje przede wszystkim utwory na fortepian solo bądź na głos z towarzyszeniem tego instrumentu. Zdecydowanie dominują w nim popularne utwory taneczne, pieśni (również w wersjach na fortepian solo) oraz miniatury fortepianowe. Utwory o ambitniejszym charakterze stanowią jedynie margines. Stosunkowo obszerny, na tle innych krakowskich wydawców druków muzycznych, dorobek nakładcy jest istotnym, a dotąd niebadanym świadectwem życia muzycznego Krakowa w drugiej połowie XIX wieku, odzwierciedlającym gusta ówczesnej mieszczańskiej publiczności.

Abstract
Juliusz Wildt's Music Publishing House

This text presents the work of the Krakow-based publishing house run by Juliusz Wildt. Using the collections of the Jagiellonian Library, the National Library in Warsaw, the publishing directories of Wildt Press and its contemporary press advertisements and information issued in *Musikalisch-literarischer Monatsbericht* the author of this article managed to collect almost exhaustive bibliographical data on 166 volumes of music publications produced by Juliusz Wildt approximately between 1850 and 1883. The practice of affixing the so-called printing plate numbers to music scores helped, in a limited way, to establish chronological order of the publications. Research into the available source material enabled finding the names of sixty-one composers whose music was issued by Juliusz Wildt's press. Most of them lived and worked in Krakow or the nearby region of Galicia.

The repertory of music publications produced by Juliusz Wildt represents typical needs of the 19th century salon- and home-based music making. Apart from isolated cases, it predominantly features pieces for a solo piano or a solo voice accompanied by a piano. It is safe to say that its contents are predominantly made up of popular dance pieces, songs (also as arrangements for solo piano) and piano miniatures.

Keywords: Juliusz Wildt, music publishing in 19th-century Kraków,